

Parter i det nationella målet

Klagande: NW

Motpart: Landespolizeidirektion Steiermark

Tolkningsfrågor

- 1) Utgör unionsrätten hinder mot nationella bestämmelser i form av på varandra följande förordningar, som kumulerar förlängningar av de perioder under vilka gränskontroll återinförs, vilket leder till ett överskridande av den längsta återinförandeperiod på två år som föreskrivs i artiklarna 25 och 29 i förordning (EU) 2016/399 ⁽¹⁾ utan att rådet har antagit ett genomförandebeslut härom enligt artikel 29 i denna förordning?
- 2) Om fråga 1 besvaras nekande:

Ska den rätt till fri rörlighet för unionsmedborgarna som föreskrivs i artikel 21.1 FEUF och artikel 45.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ⁽²⁾, särskilt mot bakgrund av principen om frånvaro av personkontroll vid de inre gränserna enligt artikel 22 i förordning 2016/399 tolkas så, att den omfattar rätten att inte underkastas någon personkontroll vid de inre gränserna, med förbehåll för de villkor och undantag som föreskrivs i fördragen och särskilt i förordning 2016/399?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016 om en unionskodex om gränspassage för personer (kodexen om Schengengränserna) (EUT L 77, 2016, s. 1).

⁽²⁾ EUT C 326, 2012, s. 391.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Landesverwaltungsgericht Steiermark (Österrike) den 5 augusti 2020 – NW mot Bezirkshauptmannschaft Leibnitz

(Mål C-369/20)

(2020/C 348/12)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Parter i det nationella målet

Klagande: NW

Motpart: Bezirkshauptmannschaft Leibnitz

Tolkningsfrågor

- 1) Utgör unionsrätten hinder mot nationella bestämmelser i form av på varandra följande förordningar, som kumulerar förlängningar av de perioder under vilka gränskontroll återinförs, vilket leder till ett överskridande av den längsta återinförandeperiod på två år som föreskrivs i artiklarna 25 och 29 i förordning (EU) 2016/399 ⁽¹⁾ utan att rådet har antagit ett genomförandebeslut härom enligt artikel 29 i denna förordning?

2) Ska den rätt till fri rörlighet för unionsmedborgarna som föreskrivs i artikel 21.1 FEUF och artikel 45.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna^(?), särskilt mot bakgrund av principen om frånvaro av personkontroll vid de inre gränserna enligt artikel 22 i förordning 2016/399 tolkas så, att den omfattar rätten att inte underkastas någon personkontroll vid de inre gränserna, med förbehåll för de villkor och undantag som föreskrivs i fördragen och särskilt i förordning 2016/399?

3) Om fråga 2 besvaras jakande:

Ska artikel 21.1 FEUF och artikel 45.1 i stadgan om de grundläggande rättigheterna mot bakgrund av den ändamålsenliga verkan av rätten till fri rörlighet tolkas så, att dessa utgör hinder mot en tillämpning av en nationell bestämmelse som vid äventyr av administrativa sanktionsåtgärder ålägger en person att visa upp ett pass eller ett id-kort vid inresa över de inre gränserna, även om den specifika kontrollen vid de inre gränserna strider mot de unionsrättsliga bestämmelserna?

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016 om en unionskodex om gränspassage för personer (kodexen om Schengengränserna) (EUT L 77, 2016, s. 1.

(²) EUT, C 326, 2012, s. 391.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesgerichtshof (Tyskland) den 7 augusti 2020 –
Peek & Cloppenburg KG, företrätt av Peek & Cloppenburg Düsseldorf Komplementär B.V. mot Peek
& Cloppenburg KG, företrätt av Van Graaf Management GmbH**

(Mål C-371/20)

(2020/C 348/13)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesgerichtshof

Parter i det nationella målet

Klagande: Peek & Cloppenburg KG, företrätt av komplementären Peek & Cloppenburg Düsseldorf Komplementär B.V.

Motpart: Peek & Cloppenburg KG, företrätt av komplementären Van Graaf Management GmbH

Tolkningsfrågor

1. Är det endast fråga om betalning för material, i den mening som avses i punkt 11 första meningen i bilaga I till direktiv 2005/29/EG⁽¹⁾, om vederlag i form av pengar utges för användningen av material från medierna för att göra reklam, eller omfattas varje form av vederlag av begreppet betalning, oavsett om detta utgörs av pengar, varor eller tjänster eller tillgångar av annat slag?
2. Förutsätts det enligt punkt 11 första meningen i bilaga I till direktiv 2005/29/EG att näringsidkaren ger medieföretaget en naturaförmån som vederlag för användningen av material från medierna, och om så är fallet, ska ett sådant vederlag även antas föreligga när ett medieföretag rapporterar om en reklamkampanj som anordnas tillsammans med en näringsidkare, när näringsidkaren har ställt bildrättigheter till medieföretagets förfogande för rapporteringen, båda företagen har bidragit till kostnaderna för och arbetet med reklamkampanjen och reklamkampanjen syftar till att marknadsföra båda företagens produkter?

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenterna på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (direktiv om otillbörliga affärsmetoder) (EUT L 149, 2005, s. 22).